

Κυλάει της θάλασσας τὸ δάκρυ
στὸ γοργόκυλισμα τοῦ ἀφροῦ,
Ρημάζει τὴν καρδίᾳ σκληρότερα
τοῦ φουστάνιού σας τὸ φρού-φρού.

Ὡ θάλασσα, πτὴν τρικυμία σου
ἐζήτησα νὰ θρῶ τὸ μνήμα.
Δὲν πέτυχα καὶ μ' ἄρπαξε
κάποιων ξανθῶν μαλλίων τὸ κύμα.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(συνέχεια)

Ἀπὸ τὰ σπέρματ' αὐτὰ σπέρματ' αὐτὰ γεννῶνται
κι' ἀπὸ τὸ κάλλος ἐμορφιά. Σὺ ἐγεννήθης
καὶ ἄλλους ἔχεις χρέος νὰ γεννήσης.
Σύμφωνα μὲ τῆς φύσεως τὸν νόμον πρέπει
ν' αὐξάνεσαι διὰ νὰ ἐπιζήσουν
οἱ ἰδικοί σου ὅταν σὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃς
ὥστε νὰ ἐπιζῇς πρὸς πείσμα τοῦ θανάτου,
μέσα σ' ἐκείνους ποὺ θὰ σ' ὁμοιοποιούν.
Εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ πλῆθ' εἰς ἰδρώτα
ἢ πληγωμένη ἢ βασιλίσσα. Στὴν θέσιν
ποῦ ἦταν ξαπλωμένη εἶχε φύγῃ
κάθε σκιά. Στὸ μέσον τῆς ἡμέρας
ἐξηντλημένος ὁ Τιτὰν τοὺς παρετήρει
μὲ βλέμματα διόπτρα καὶ εὐχόταν
νὰ σέρνῃ τὸ ἀμύδι τοῦ στῆν Ἀφροδίτην
κοντὰ ὁ Ἀδωνίς ἅμα τὸν ὁμοιάσει.
Πλὴν ἐξαφνὰ μ' ἀμέριμνον τὸ ὕψος,
μὲ βλέμματα χαριᾶ, ἀνδρῆ, ζοφώδη,
τὸ μέτωπόν του συνωφρωμένον,
τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν του ἀποβάλλον
ὥσάν ἀτμοὶ οὐρίχλης ὅταν σκοτινιάζουν
τὸν Οὐρανόν, ὁ Ἀδωνίς φωνάζει:
«Φύγ' ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔρωτα δὲν θέλω!
Τὸ πρόσωπόν μου καίει ὁ Τιτὰν! θὰ φύγω!»
Ἀλλοῖμονον! ἐκείνη τοῦ φωνάζει,
ἀλλὰ γιατί νὰ ἦσαι τόσο νέος
καὶ σκληρός; Ὅποιαν δικαιολογίαν
θελεῖς μοῦ δώσεῖς ἂν ἀποχωρήσῃς;
Τὴν οὐρανίαν μου πνοὴν θὰ κάμω
Ζέφυρον, νὰ δροσίση τοῦ Ἥλιου

τὴν θέρμην· θὰ σ' ἐπισκιάσω
μὲ τὰ μαλλιά μου καὶ ἐὰν ἀκόμη
σὲ καίει, τὴν φλόγα θὰ σβύσω
μὲ δάκρυα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκπέμπει
ὁ Ἥλιος τὰς φλόγας του. Τοποθετοῦμαι
λοιπὸν μεταξύ σου καὶ τοῦ Ἥλιου.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἀπ' ὅλα τὰ δῆθεν φιλολογικὰ μας περιοδικὰ μό-
νον τὰ «Παρθέναια» μίλησαν, καὶ πολὺ γνωστικὰ μά-
λιστ' αὐτὰ τὸ Μιστριώτικὸ ζήτημα.

— Δὲν ἀνέβησαν κι' αὐτὰ, ὅπως μερικά ἄλλα, νὰ μι-
λήσουν τὸν ἄλλο μῆνα, ἢ τὸν ἄλλο χρόνον.

— Ἀλήθεια! Μίλησε κ' ἡ «Διάπλασι τῶν Παίδων»
στὴν ἀλληλογραφία της.

— Ὁ κ. Γρ. Ξανόπουλος ἐσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ
τοὺς μικροὺς ἀναγνώστ' αὐτοῦ καὶ θαυμαστάς του πῶς εἶναι
κατὰ τῆς δημοτικῆς γλώσσας.

— Ἀλλὰ καὶ τί δὲν μᾶς διαβεβαιώνει, μικροὺς καὶ
μεγάλους, κάθε τόσο ὁ Φιλολογικὸς αὐτὸς ἀνεμόμυλος!

— Μᾶς θύμησε κάποιος φίλος μας κ' ἕνα ἄλλο σπου-
δαῖστα-ο γιὰ τὸν κ. Μιστριώτη:

— Ὁ σοφὸς ἱεροφάντης τῶν Ἑμπουσῶν μίλησε ἄλ-
λοτε, σὲ χρόνια παρσμένα, μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ Πανεπι-
στήμιο γιὰ τὰ δραματικὰ κατασκευάσματα τοῦ λογιῶ
μπαρμπέρη κ. Μελισσιώτη.

— Καὶ τὰ δράματ' αὐτὰ εἶναι γραμμένα στὴ δημο-
τικῇ γλώσσᾳ.

— Ὁ κ. Μιστριώτης δὲν ζουρίζεται γιὰ νὰ πῇ κανέ-
νας πῶς μίλησε ἔτσι γιὰ νὰ μὴ πληρώσῃ τὰ ζουριστικὰ
στὸν κ. Μπαρμπέρη.

— Ὅποιος δὲ διέβασε τὰ ἀθάνατα ἱντερβίου τοῦ Κα-
νελλίδου γιὰ τὴ γλῶσσᾳ, ποῦ μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα δη-
μοσιεύονται τώρα στοὺς «Καίριους», ἔχει χάσει

— Δὲν περιγράφεται, τὸ τί λέει ὁ φαεινότερος αὐτὸς
κύριος γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποῦ τὸ ξέρει ὅσο καὶ μεῖς
ξέρουμε τὰ Γιαπωνέζικα.

— Ἀποροῦμε μονάχ' αὖτ' ἐφ' ὅσον ἡ κυκλοφορία
τῶν «Καιρῶν» στὸ ἐκατομμύριο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ
δισυνηθὴς τοὺς ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἀνάγνωσμα, σὺν τῇ
«Πάπισσᾳ Ἰωάννᾳ» νὰ ποῦμε, τὴ γνώμη του.

— Ἀποδείξει τρανὴ πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲ μάθαμε ἀκόμη
νὰ ἐχτιμούμε τὰ καλά καὶ τὰ φαεινὰ πράγματα.

— Καὶ μιὰ ἀπάντησι ποῦ τὴ χρωστοῦμε στὴν σεμνὴ
κ' ἐντιμοτάτῃ Ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδᾳ «Ἑσπερινῇ» γιὰ ὁ-
σους ὑπαινιγμοὺς ρίχνει ἀδιάκοπα:

— Ὁ «Νουμάς» ἐκδίδεται μὲ Ρούσσικα ρούβλια. Θέ-
λει τίποτ' ἄλλο;

— Ἀν θέλῃ, εἴμαστε προθυμότατοι νὰ τῆς ἐξηγή-
σομε «καὶ τὰ λοιπὰ» ποῦ ἀφῆνει ἀσυμπλήρωτα σ' ἕνα
φύλλο της.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φίλε Νουμά.

Ἀπ' ὅλα τὰ νόστιμα ποῦ λέχθηκαν καὶ γραφ-
καν γιὰ τὰ γλωσσικὰ (κ' εἶναι πάμπολλα) παίρνει,
θαρρῶ, τὸ βραβεῖο ἢ προκήρυξη ἐκείνη τῶν ἐφτά πα-
λικαριῶν τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ ἔγιναν Ἑπιτροπὴ
γιὰ νὰ κανονίσουν τὸ ζήτημα.

Προσκαλοῦν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ σηκωθῇ νὰ
διαφεντέψῃ τὴ γλῶσσᾳ τοῦ, δηλαδὴ τὴ γλῶσσᾳ τοῦ
Μιστριώτη !!!

Βέβαιον πῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εἶναι ὅλος στὸ
ποδάρι ὡς τώρα, καὶ θὰ μαζεῖται στὰ πρόθυρα τοῦ
Πανεπιστημίου τραγουδώντας.

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίτταβος τὰ δύο ὅση ἐρίζουσι,
τὸ μὲν ἐπὶ ξίφεσιν ἐπαίρομενον, τὸ δ' ἐπὶ πυροβόλοις.

Στρέφει τὸν λόγον ὁ γηραιὸς Ὀλυμπος πρὸς τὸν

[Κίτταβον καὶ δὴ λέγει,

Τί μὲ λοιδορεῖς, ὦ ὑπὸ Τούρκων πεπατημένε Κίτταβε;

Ὁ Περικλυτὸς Ὀλυμπος εἰμὶ ἐγώ,

Ὁ δὺς μὲν καὶ τεσσαράκοντα μετρῶν ἄκρας, ἐξήκοντα δὲ
[κρήνας,

Νῦν δὲ καὶ Φρενοκομεῖον προσκτησάμενος, κτλ. κτλ.

Πάντα δικός σου

Α. Ε.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΙ

Ἀγαπημένε μου Νουμά,

Μιὰ Κυριακὴ—τὴν ἀληθινὴν—Κυριακὴ ποῦ ὁ κ. Μι-
στριώτης ἀνέλαβε νὰ χωνετικώσῃ τὴ γλῶσσᾳ τῶν προ-
γόνων μας — πρῶτ' πρῶτ' περνοῦσα παρὰ πέρα πὸ τὴν
ἀγορὰ καὶ εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ καπέλλο στὰ χέ-
ρια καὶ εἶχαν περιτριγυρίσει ἕνα Βδελόπουλο (παραγωγὴ
ἀμφίβολος) ποῦ ἦταν ἀνεθασμένος σὲ μιὰ «καρέκλα κα
ποῦ καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε τὸ Εὐαγγέλιο. Σοῦ λέω δὲ ἔτο
μυστικὰ μυστικὰ χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας πῶς ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς εἶναι Εὐαγγελιστής, μὲ ἄλλα λόγια εἶναι
ἄνθρωπος μιᾶς σιρετικῆς θρησκείας νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι
Στίς 4 μ. μ. πέρασα πὸ τὸ πανεπιστήμιο καὶ μοῦ εἶπαν
πῶς μιλάει μέσα ὁ κ. Μιστριώτης γιὰ τὴ γλῶσσᾳ

Μοῦ φάνηκε τοῦτο πολὺ παράξενο· γιατί τὸ Βδελό-
πουλο νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν νὰ μιλήσῃ μεσ' τὴν ἐκκλησίᾳ,
καὶ τὸν κ. Μιστριώτη νὰ τὸν ἀφίνουν ἔτσι εὐκολὰ νὰ
μπαῖν μεσ' στὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ λέῃ (καὶ τί λέει;)
γιὰ τὴ ζωντανὴ μας γλῶσσᾳ, γιὰ τὴ γλῶσσᾳ τῆς μάννας
μας καὶ τοῦ πατέρα μας; Δὲν εἶνε αὐτὸς αἰρετικὸς τῆς
ἁγίας γλώσσας μας;

Δικός σου παντοτεινὰ

ΝΑΚΟΓΥΦΤΟΣ

παραγεμισμένη, καὶ μ' ἕνα κορρίτ' φοβερὸ στίθηνε
ἀπὸ πάνω ἔα μὲ κάτω, ἀφίοντας ἀπὸ πίσω του νὰ
κρέμονται δυὸ σημαίαις. Τὸ κακὸ ἦταν ποῦ δὲν φο-
ροῦσε γιὰ τὴ ζέστη καὶ σάβρακο...

— Γιούχα! φωνάζαν οἱ κλέφταις σκαμμένοι σ'
τὰ γέλοια τὴν ὥρα ποῦ ὁ δάσκαλος, μὲ τὸ τσύριε
ἀρχηγὸ πνιγμένο σ' τὸ στόμα του, στριφογύριζε σα-
στισμένοι, κρατώντας σ' τὸνα χέρι τὸ πασαλειμμένο
φέσι του καὶ γυρεύοντας μὲ τ' ἄλλο νὰ συμαζέψῃ τὴ
βράκκα.

— Κύττα ἐκεῖ τοῦ δικού! τὴ γέννα! Δὲν τῶπα
πῶς κατ' κινεῖται σ' τὴ βράκκα; κύττα, καπτάνε μ'
τί τ' πέφτ'!

Καὶ μάζεψε ὁ Γιωργούλας τὰ χαρτιά μὲ τὸ χα-
βάρη καὶ τ' αὐγοτάραχο, ποῦ δὲν ἦταν τυχερὸ νὰ
τὰ φάῃ ὁ ἑπαρχος... οὔτε κἂν ἀπὸ τὴ βράκκα βγαλ-
μένα!

— Ἀστε τουν πλὴ τοῦ δάσκαλου, ὅρ' παιδιὰ μ',
ἄστε τουν νάχτε τὴν εὐκὴ τ' Ἰβανγιάς! Ἀστε τουν
τὸν ἔρμο! Εἶναι καλὸς δάσκαλος, οὐ μαῦρος· τὸν
εἶχαμε σ' τὸ χωρὶς μας κι' ἐμαθ' οὐλα τὰ πιδὰ νὰ
λὲν τὸ φγγάρ, σλήνη!—Φώναξε μιὰ γρηῃ ποῦ πα-
ρέκει καθώτανε, σήκωνοντας μ' ἀγανάχτησι τὰ χέ-
ρια της.

Ὁ πονόψυχος καπετάνιος συγκινήθηκε, φαίνεται,

ἀπὸ τὸ κατῳρθωμ αὐτὸ τοῦ δασκάλου καὶ γρηῃ καὶ
ἔδωσε τέλος σ' τὰ βράκκα του.— Ἀἴντε, ὅρ', εἶπε,
παῦτε πλὴ τὰ γέλοια! Πάει νὰ ζουρλαθῇ ὁ ἄμοιρος
... Ποῦσαι, σταυρομένα, σὺ ποῦ τὸν ξέρ' ἀπ' τὸ χω-
ρὸ σ'... νὰ μὴ βελόνα καὶ κλωστή νὰ τοῦ σουδλορ-
ράψῃ τὴ βράκκα. Ντροπῆς εἶνε!

Βρέθηκαν σ' τὸ σελάχι τοῦ καπετάνιου τὰ χρε-
αζόμενα γιὰ τὸ ράψιμο. Δὲν ἦταν ἐ βέβαια, περι-
φημὴ ράφτρα ἢ γρηῃ, μὰ πάνω κάτω κατάφερε νὰ
συμμαζέψῃ τὸν δάσκαλο... Ἔτσι τοῦ πῆγε πλὴ τοῦ
δόλιου ἢ ψυχῇ σ' τὸν τόπο της. Βεβαιωμένος πῶς
τὸ κεφάλι του ἦταν καλὰ στερεωμένο, πῆρε τὸ κου-
ράγιο νὰ ξεπλύνῃ σ' τὴν πηγὴ τὸ μούτρο του, ποῦ
σὺν τὸν ἥλιο γυάλιζε ἀπὸ τῆς γλύτσας. Σὺν πλύ-
θηκε καλὰ καὶ ξεσκονίσθηκε, ἔβαλε στραβὰ τὸ φέ-
σι του, μούσκεμ' ἀκόμα πὸ τὸ πλύσιμο ποῦ τοῦ
κάνε, καὶ πῆγε περήφανα νὰ κάτῃ σιμὰ σ' τὸν παπ
πᾶ καὶ τὸν Κύρ Νικολάκη, θέλοντας νὰ δείξῃ πλὴ
θέσι ταυριάζει σ' τὴ λογιότη του.

— Ὅρ' παιδιὰ, εἶπε χαμογελασμένος ὁ καπετάνιος,
τί κάτῃ καὶ χαζεύετε μὲ τὸ δάσκαλο σὺν χαί-
βανια. Ὁ ἥλιος πᾶει μισοῦρανα· οὐλ' πεινάμ' κι' ὁ
δάσκαλος πλότερο, ποῦ ἔχασ' τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλὰ-
θια... Ἀἴντε ρέ! βάλτε τ' ἀνθρώπ' σ' τὸν ἱσκιου
... ψήθηκαν οἱ ἔρμοι! Βάλτε τ' αὐτοὺς πίσ' ἀπὸ τὴν

ἐκκλησίᾳ, ποῦ ἱσκιόν', τ' ἄλλους μισοὺς κατ' ἀπ'
τὰ πλατάνια... Τοῦ λόου σ' ἀφεντικὸ, μὲ τὴν πα-
ρέα σ', τὸν παππᾶ, τοῦ δάσκαλο καὶ τὸ παλλικάρ'
θὰ φάτε σ' τὴν πηγὴ μετὰ μείνα. Θὰ σὰς φιλέψω σ'
τ' ἀρχοντικὸ μ'!

— Καπετάνε μου, παρακάλεσε ἡ Νικολάκαινα,
θὰ μοῦ λάνης τὴ χάρι νὰ μὴ με χωρήσῃς ἀπ' αὐ-
τὴν τὴν κοπέλλα· εἶν' ὄρφανή τοῦ κολλήγα μας, δὲν
ἔχ' ἢ ἄμοιρη σ' τὸν ἥλιο μοῖρα καὶ τὴν πῆρα
ψυχολογία· μπορεῖ νὰ ξεψυχήσῃ ἂν φύγ' ἀπὸ κοντὰ
μου.

— Αὐτὴ τὴ λεβέντισα, κυρά; ἄμ' ἔγνωσα σου
καὶ γίνετ' ἡ χάρη σου, δὲν εἶν' μεγάλο πρᾶγμα!
Τί θαρρεῖς! ἄμα ἔρθ' τὸ βράδ' οὐλοὶ θὰ πᾶτε καλὰ
σας, κ' ἐμεῖς ἀπ' τὴν ἄλλ' τὴ μεριά...

— Τὸ κοκκορέτ' εἶν' ἔτμο! Τ' ἀρνὰ ξεροσκιάσαν
καὶ τρίζνε... λιχὰ· ἀκόμα καὶ θῆναι σὺν τοῦ σύκου
— εἶπ' ὁ Γκαταγάνας, γυρίζοντας ἀπ' τ' ἀρνὰ, ποῦ
παρέκει σ' τὴν γωνιά τῆς πλατέας ψήνονταν.

— Τὰ μάτια σας, ὅρ', νὰ μὴ με ντροπιάστε!
Δὲν εἴμαστε γιὰ μοναχοὶ σήμερις. Κόψτε κλαρία καὶ
στρώστε χᾶμ', πέρα σ' τὴν πηγὴ, σ' τὸν ἱσκιου...
Φέρτε γιὰ τώρα τὸ κοκκορέτ' καὶ τ' ἀποδέλοιπα...

Τὸ κοκκορέτ' ἦρθε ἀχνιστὸ καὶ μυρουδάτο, πε-
ρασμένο ἀκόμα σ' τὴ σούβλα του. Μ' ἕνα μαχαίρακι,